

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3037/2566

นาง ค. โจทก์ นางสาว ช. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/30, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 42, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคฯ มาตรา 42

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าจำเลยที่ 1 กระทำผิดสัญญาต่อโจทก์ มิใช่เรื่องการทำละเมิด โดยจำเลยที่ 1 ไม่ได้รับอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อนี้ จึงต้องถือตามข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยไว้เป็นที่ยุติว่า กรณีดังกล่าวเป็นเรื่องที่จำเลยที่ 1 ประพฤติผิดสัญญาต่อโจทก์ ดังนั้น จึงไม่มีเหตุจำต้องวินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลยที่ 1 ในคดีนี้เป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญาในมูลฐานความผิดฉ้อโกงประชาชนหรือไม่ การที่จำเลยที่ 1 โฆษณาโครงการเฟซออฟโดยแสดงให้เห็นว่าผู้เข้ารับการผ่าตัดดึงหน้าในโครงการผ่าตัดศัลยกรรมของจำเลยที่ 1 จะไร้รอยแผลเป็น ไม่เจ็บ หน้าจะเต่งลงนั้น มีลักษณะเป็นการเสนอให้บริการทางการแพทย์ เมื่อโจทก์หลงเชื่อการโฆษณาและตกลงเข้าร่วมโครงการกับจำเลยที่ 1 สัญญาระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 เป็นสัญญาให้บริการทางการแพทย์ อันเป็นเอกเทศสัญญาประเภทหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องที่มีได้มีกฎหมายกำหนดอายุความไว้โดยเฉพาะจึงมีกำหนดอายุความ 10 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/30 เมื่อโจทก์รู้ว่าการทำศัลยกรรมของจำเลยที่ 4 ที่เกิดขึ้นแก่โจทก์ไม่ดีโดยนำคดีมาฟ้องยังไม่เกิน 10 ปี คดีโจทก์จึงยังไม่ขาดอายุความ การที่จำเลยที่ 1 โฆษณาว่าเป็นการผ่าตัดไร้รอยแผล แม้จะเป็นการโฆษณาเกินความจริง แต่แผลเป็นหลังผ่าตัดที่ยังคงเหลืออยู่ที่ขมับ หลังใบหู และท้ายทอยของโจทก์เป็นแผลเป็นที่เกิดขึ้นตามปกติของการผ่าตัด ซึ่งโจทก์ยอมรับว่าผลการผ่าตัดทำให้ใบหน้าโจทก์เปลี่ยนแปลงดีขึ้นกว่าเดิม กรณียังไม่อาจรับฟังได้ว่าการกระทำที่ถูกฟ้องร้องในคดีนี้เกิดจากการที่ผู้ประกอบการธุรกิจกระทำโดยเจตนาเอาเปรียบผู้บริโภคโดยไม่เป็นธรรมหรือจงใจให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหาย หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงไม่นำพาต่อความเสียหายที่จะเกิดแก่ผู้บริโภค หรือกระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนต่อความรับผิดชอบในฐานะผู้มีอาชีพหรือธุรกิจอันยอมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน จึงไม่อาจสั่งให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 จ่ายค่าเสียหายเพื่อการลงโทษตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคฯ มาตรา 42 วรรคหนึ่ง ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสี่ร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน 6,885,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และขอให้ศาลกำหนดค่าเสียหายเพื่อการลงโทษต่อจำเลยทั้งสี่ชั้นสูงสุด จำเลยทั้งสี่ให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 17 เมษายน 2562) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 12,000 บาท สำหรับค่าฤชาธรรมเนียมที่โจทก์ได้รับการยกเว้นนั้น ให้จำเลยที่ 1 นำมาชำระต่อศาล ในนามของโจทก์ เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ชำระตามทนายทนายที่โจทก์ขณะคดี คำขออื่นให้ยก ให้ยกฟ้อง โจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์และจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ให้เป็นพับ

โจทก์และจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ โดยศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ใน ปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 17 เมษายน 2562) เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ทั้งนี้ อัตราดอกเบี้ยให้ปรับเปลี่ยนลดลงหรือเพิ่มขึ้น ได้ตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งตราขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 ที่แก้ไขใหม่ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ นอกจากนี้ แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์และจำเลย ที่ 1 ฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า คดี มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยที่ 1 ได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า คดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า ในส่วนความรับผิดของจำเลยที่ 1 ต่อโจทก์นั้น ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลย ที่ 1 ที่โฆษณาว่าการผ่าตัดไม่มีรอยแผลเป็นมีลักษณะเป็นข้อความที่เป็นเท็จหรือเกินความจริง เป็นการโฆษณาที่ใช้ความไม่เป็นธรรม ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับการบริการ และตัดโอกาสโจทก์ผู้บริโภคที่จะใช้ข้อมูลดังกล่าวตัดสินใจที่จะเข้าทำสัญญากับจำเลยที่ 1 เป็น กรณีที่จำเลยที่ 1 กระทำผิดสัญญาต่อโจทก์ มิใช่เรื่องการทำละเมิด โดยจำเลยที่ 1 ไม่ได้รับอนุญาต ให้ฎีกา ในปัญหาข้อนี้ จึงต้องถือตามข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยไว้เป็นที่ยุติว่า กรณีดังกล่าว เป็นเรื่องที่จำเลยที่ 1 ประพฤติผิดสัญญาต่อโจทก์ ดังนั้น จึงไม่มีเหตุจำต้องวินิจฉัยว่าการกระทำ ของจำเลยที่ 1 ในคดีนี้เป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวเนื่องกับคดีอาญาในมูลฐานความผิดฉ้อโกงประชาชน หรือไม่ ซึ่งการที่จำเลยที่ 1 โฆษณาโครงการ ฟ. ผ่านทางโปรแกรมยูทูบและเว็บไซต์ของจำเลยที่ 1 แสดงให้เห็นว่าผู้เข้ารับการผ่าตัดตึงหน้าในโครงการผ่าตัดศัลยกรรม ฟ. ของจำเลยที่ 1 จะไร้รอย แผลเป็น ไม่เจ็บ หน้าจะเต่งลงนั้น มีลักษณะเป็นการเสนอให้บริการทางการแพทย์ ซึ่งเมื่อโจทก์ หลงเชื่อการโฆษณาและตกลงเข้าร่วมโครงการกับจำเลยที่ 1 ดังนี้ สัญญาระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ดังกล่าวมีลักษณะเป็นสัญญาให้บริการทางการแพทย์ อันเป็นเอกเทศสัญญาประเภทหนึ่ง ซึ่ง เป็นเรื่องที่มีได้มีกฎหมายกำหนดอายุความไว้โดยเฉพาะ จึงมีกำหนดอายุความ 10 ปี ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30 โจทก์อ้างว่า โจทก์รู้ว่าการทำศัลยกรรมของ จำเลยที่ 4 ที่เกิดขึ้นแก่โจทก์ไม่ได้ตั้งแต่วันที่ 14 ธันวาคม 2560 แต่โจทก์นำคดีมาฟ้องวันที่ 17 เมษายน 2562 ซึ่งยังไม่เกิน 10 ปี คดีโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า คดีโจทก์ไม่ ขาดอายุความนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผลฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตาม ฎีกาของโจทก์ที่ได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จะต้องร่วมรับผิดกับจำเลยที่ 1 ชดใช้ ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ด้วยหรือไม่ ซึ่งในส่วนของจำเลยที่ 2 โจทก์ฎีกาว่า จำเลยที่ 2 ยิน ยอมให้จำเลยที่ 1 ใช้บัญชีทางการค้าและงานบริการของจำเลยที่ 1 โดยใช้บัญชีที่ชื่อว่า "โครงการ ฟ. โดยนายบทมากร" มีผู้รับประโยชน์เป็นจำเลยที่ 1 และยินยอมรับว่าเป็นผู้ดูแลและสั่งให้ พนักงานในโครงการของจำเลยที่ 1 อัปเดตเผยแพร่ในเว็บไซต์ของจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ยัง เป็นผู้ฟ้องเรียกเงินค่าชำระจากผู้อื่นที่เข้าร่วมโครงการในฐานะคู่สัญญา จึงถือว่าจำเลยที่ 2 เป็น ผู้มีส่วนได้เสียและเป็นหุ้นส่วนในกิจการของจำเลยที่ 1 นั้น เห็นว่า แม้จำเลยที่ 2 จะเป็นเจ้าของ บัญชีเงินฝากที่ใช้สำหรับรับเงินจากผู้เข้าร่วมโครงการ และรับว่าเป็นผู้ร่วมก่อตั้งโครงการ ฟ. รวมทั้งจำเลยที่ 2 เคยฟ้องเรียกเงินจากผู้เข้าร่วมโครงการในนามของจำเลยที่ 2 เองก็ตาม แต่ในข้อ นี้จำเลยที่ 2 นำสืบว่า กรณีดังกล่าวเป็นการกระทำตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมายจากจำเลยที่ 1

โดยจำเลยที่ 2 ได้รับค่าจ้างจากจำเลยที่ 1 อันเป็นไปในลักษณะที่จำเลยที่ 2 เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 1 เท่านั้น ส่วนการเปิดบัญชีดังกล่าวสืบเนื่องมาจากจำเลยที่ 2 ได้รับมอบหมายจากจำเลยที่ 1 ให้ทำหน้าที่รับผิดชอบในการโอนเงินจำนวนนั้นไปชำระแก่โรงพยาบาล โดยทางนำสลิปของโจทก์ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 ได้รับส่วนแบ่งหรือผลประโยชน์จากโครงการจากจำเลยที่ 1 นอกเหนือไปจากเงินค่าจ้างแต่ประการใด ลำพังข้อเท็จจริงที่ได้ความดังกล่าวจึงยังไม่เพียงพอที่จะถือว่าจำเลยที่ 2 เป็นผู้ร่วมกิจการหรือเป็นหุ้นส่วนของจำเลยที่ 1 ดังที่โจทก์กล่าวอ้าง จำเลยที่ 2 จึงไม่จำเป็นต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ สำหรับจำเลยที่ 3 และที่ 4 นั้น ข้อเท็จจริงได้ความจากคำเบิกความของโจทก์ว่า ในการติดต่อเข้าร่วมโครงการกับจำเลยที่ 1 นั้น โจทก์ได้เจรจาเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการทำศัลยกรรมผ่าตัดกับตัวแทนจำเลยที่ 1 ทางข้อความออนไลน์โดยมิได้ติดต่อกับจำเลยที่ 3 และที่ 4 โดยตรง ซึ่งตามข้อความดังกล่าวยังระบุว่า หากโจทก์เข้าร่วมโครงการของจำเลยที่ 1 แล้ว จะชำระค่าผ่าตัดเพียง 200,000 บาท เท่านั้น ซึ่งต่อมาวันที่ 30 พฤศจิกายน 2560 โจทก์เดินทางมาจากประเทศเยอรมนีไปที่โครงการของจำเลยที่ 1 และได้พบกับจำเลยที่ 1 ซึ่งจำเลยที่ 1 แจ้งว่า จะต้องมีการทำศัลยกรรมเพิ่มเติมอีกหลายอย่างและโจทก์จะต้องชำระเงินเพิ่มเติมอีกเป็นเงิน 245,000 บาท นอกจากนี้โจทก์ยังตกลงที่จะให้ทำศัลยกรรมใบหน้าแก่เพื่อนของโจทก์อีก 2 คน เป็นเงินรวม 90,000 บาท จำเลยที่ 1 ได้รับเงินไว้และออกใบเสร็จรับเงินให้แก่โจทก์ หลังจากนั้นจำเลยที่ 1 ได้นำโจทก์กับเพื่อนขึ้นรถตู้ไปที่โรงพยาบาลของจำเลยที่ 3 โดยมีจำเลยที่ 4 เป็นผู้ตรวจใบหน้าของโจทก์อีกครั้ง เมื่อปรากฏว่าไม่มีการดิ่งเหยิงและดิ่งคอ และโจทก์แจ้งไปยังจำเลยที่ 1 ซึ่งจำเลยที่ 1 ก็เป็นผู้กำหนดราคาในการทำศัลยกรรมดังกล่าวและลดราคาค่าใช้จ่ายจาก 100,000 บาท เป็น 90,000 บาท โดยนำเงินที่จะทำศัลยกรรมให้แก่เพื่อนของโจทก์มาจ่ายแทน และจำเลยที่ 1 ยังนำคีย์การ์ดของโรงพยาบาลของจำเลยที่ 3 เพื่อผ่านเข้าห้องพักรักษาให้แก่โจทก์เพื่อทำการผ่าตัดอีกด้วย ซึ่งเจือสมกับข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามข้อความการสนทนาที่แสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 1 มีอำนาจตัดสินใจรับผู้เข้าร่วมโครงการที่ผ่านการตรวจร่างกายเข้ารับการผ่าตัดที่โรงพยาบาลเฉพาะทางศัลยกรรมตกแต่งกมลแทนจำเลยที่ 3 และมีอำนาจในการตกลงราคาค่าใช้จ่ายในการทำศัลยกรรมแทนจำเลยที่ 3 รวมทั้งนัดหมายวันเวลาที่จะเข้ารับการผ่าตัดทำศัลยกรรมที่โรงพยาบาลของจำเลยที่ 3 ได้ หากไม่มีข้อตกลงระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 3 มาก่อน จำเลยที่ 1 ก็ไม่น่าจะมีอำนาจตัดสินใจเกี่ยวกับการตกลงราคาค่าใช้จ่าย รวมทั้งจัดการให้โจทก์เข้ารับการผ่าตัดศัลยกรรมในวันเวลาที่ตกลงกับโจทก์ได้ นอกจากนี้ ที่จำเลยที่ 1 พูดยังว่า เพราะเรามีโรงพยาบาล 2 แห่ง ในโลกเท่านั้น ซึ่งจำเลยที่ 1 เบิกความตอบคำถามค้านโจทก์รับว่า หนึ่งในโรงพยาบาลดังกล่าวหมายถึงโรงพยาบาลของจำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 1 กับนายอิสรา กรรมการของจำเลยที่ 3 ยังเบิกความตอบคำถามค้านนายโจทก์รับว่าเป็นภาพที่มีการถ่ายที่โรงพยาบาลของจำเลยที่ 3 อันเป็นข้อเท็จจริงที่แสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ 3 ทราบดีว่าจำเลยที่ 1 ทำการโฆษณาประชาสัมพันธ์ โครงการ พ. โดยใช้สถานที่โรงพยาบาลของจำเลยที่ 3 ในการโฆษณาโดยตลอด ส่วนที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า การที่จำเลยที่ 3 เคยยื่นฟ้องจำเลยที่ 1 เป็นคดีละเมิดที่ถ่ายภาพสถานที่ต่าง ๆ โรงพยาบาลเฉพาะทางศัลยกรรมตกแต่งกมลของจำเลยที่ 3 นำไปทำเป็นวิดีโอคลิปเผยแพร่ทางเว็บไซต์โดยไม่ได้รับอนุญาตแล้วมีการทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันว่า จำเลยที่ 3 ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับใด ๆ กับเว็บไซต์ของจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 1 ตกลงที่จะหยุดการกระทำซึ่งละเมิดต่อจำเลยที่ 3 โดยวินิจฉัยว่าจำเลยที่ 3 ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการของจำเลยที่ 1 นั้น แต่เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามสำเนาบันทีก

รายงานการประชุมและบันทึกการชำระเงินของกรมสนับสนุนบริการสุขภาพที่โจทก์ขอให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งเรียกมารวมไว้ในสำนวน ซึ่งได้ความตามเอกสารดังกล่าวว่า ก่อนคดีดังกล่าวจำเลยที่ 3 เคยถูกคณะอนุกรรมการพิจารณาเรื่องการโฆษณาสถานพยาบาล กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ มีมติว่าการกระทำของจำเลยที่ 3 และที่ 4 ซึ่งมีการกระทำในลักษณะที่เป็นการร่วมในการโฆษณา โครงการ พ. ของจำเลยที่ 1 นั้น เข้าข่ายเป็นการโฆษณาสถานพยาบาลเฉพาะทาง ศัลยกรรมตกแต่งกมลของจำเลยที่ 3 ผ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2541 มาตรา 38 ประกอบประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2546) เรื่องหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการโฆษณาสถานพยาบาล และถูกคณะกรรมการเปรียบเทียบคดี เปรียบเทียบปรับเป็นเงิน 20,000 บาท จึงเชื่อว่าการที่จำเลยที่ 3 ยื่นฟ้องจำเลยที่ 1 ในคดีดังกล่าวเป็นเพียงการหลีกเลี่ยงการถูกดำเนินคดีในเรื่องเกี่ยวกับการโฆษณาโรงพยาบาลของจำเลยที่ 3 และเป็นการหาช่องทางไว้ต่อสู้คดีหากถูกผู้เข้ารับการผ่าตัดฟ้องร้องให้ร่วมรับผิดชอบในการโฆษณาของจำเลยที่ 1 มากกว่าประสงค์จะบังคับคดีตามคำพิพากษากับจำเลยที่ 1 อย่างจริงจัง ข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงมิใช่พยานหลักฐานที่จะชี้ให้เห็นได้ว่าจำเลยที่ 3 ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีผลประโยชน์จากการโฆษณาร่วมกับจำเลยที่ 1 ดังที่ศาลอุทธรณ์พิพากษา พฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ที่มีผลประโยชน์ร่วมกันใน โครงการ พ. ดังที่ได้วินิจฉัยมาข้างต้น ย่อมถือได้ว่าจำเลยที่ 1 และที่ 3 ดำเนินการโครงการดังกล่าวร่วมกัน ส่วนจำเลยที่ 4 นั้น นอกจากเป็นสามีนางศิริเพ็ญ กรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นผู้รับอนุญาตแล้ว จำเลยที่ 4 ยังเป็นผู้ดำเนินการสถานพยาบาลโรงพยาบาลเฉพาะทางศัลยกรรมตกแต่งกมลของจำเลยที่ 3 อีกทั้งยังปรากฏตามรายงานการประชุม คณะกรรมการเปรียบเทียบคดี ครั้งที่ 7/2559 วันที่ 15 มีนาคม 2559 ตามเอกสารที่โจทก์ขอให้ศาลมีคำสั่งเรียกมาประกอบสำนวนคดีนี้สรุปได้ความว่า จำเลยที่ 4 เป็นผู้มีส่วนร่วมในการโฆษณา โครงการ พ. โดยเป็นผู้ให้ความเห็นในทางการแพทย์เกี่ยวกับการทำศัลยกรรมในโครงการดังกล่าวด้วย จึงถือว่าจำเลยที่ 4 เป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจการของจำเลยที่ 3 และได้รับผลประโยชน์ร่วมกันกับจำเลยที่ 1 ด้วย จำเลยที่ 3 และที่ 4 จึงต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ในฐานะที่เป็นหุ้นส่วนผู้ดำเนินกิจการร่วมกันด้วย ส่วนที่โจทก์ฎีกาขอให้กำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษ นั้น เห็นว่า การที่จำเลยที่ 1 โฆษณาว่าเป็นการผ่าตัดไร้รอยแผล แม้จะเป็นการโฆษณาเกินความจริง แต่แผลเป็นหลังผ่าตัดที่ยังคงเหลืออยู่ที่ขมับ หลังใบหู และท้ายทอยของโจทก์เป็นแผลเป็นที่เกิดขึ้นตามปกติของการผ่าตัดซึ่งโจทก์ยอมรับว่าผลการผ่าตัดทำให้ใบหน้าโจทก์เปลี่ยนแปลงดีขึ้นกว่าเดิม กรณียังไม่อาจรับฟังได้ว่าการกระทำที่ถูกฟ้องร้องในคดีนี้เกิดจากการที่ผู้ประกอบการธุรกิจกระทำโดยเจตนาเอาเปรียบผู้บริโภคโดยไม่เป็นธรรม หรือจงใจให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหาย หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงไม่นำพาต่อความเสียหายที่จะเกิดแก่ผู้บริโภค หรือกระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนต่อความรับผิดชอบในฐานะผู้มีอาชีพหรือธุรกิจอันยอมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน จึงไม่อาจสั่งให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 จ่ายค่าเสียหายเพื่อการลงโทษตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 42 วรรคหนึ่ง ได้ ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน ส่วนปัญหาตามฎีกาของโจทก์ที่ว่า โจทก์สมควรได้รับค่าเสียหายเพียงใด นั้น ในข้อนี้ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่า โครงการของจำเลยที่ 1 ที่มีการโฆษณาว่า การทำศัลยกรรมกับโครงการของจำเลยที่ 1 ไม่มีรอยแผลเป็นนั้นเป็นการโฆษณาที่ไม่ตรงต่อความจริงทำให้โจทก์หลงเชื่อแล้วตัดสินใจเข้าร่วมโครงการของจำเลยที่ 1 เป็นกรณีที่จำเลยที่ 1 ผิดสัญญาแก่โจทก์ และกำหนดค่าเสียหายให้แก่โจทก์เป็นเงิน 100,000 บาท แต่โจทก์ฎีกาว่า โจทก์ทำสัญญากับจำเลยที่ 1

เนื่องจากถูกจำเลยที่ 1 หลอกลวงด้วยข้อความอันเป็นเท็จจึงเป็นการเข้าใจผิดในสาระสำคัญยอมตกเป็นโมฆะ มิใช่เรื่องของสัญญาหรือการผิดสัญญา จำเลยที่ 1 จึงต้องคืนเงินทั้งหมดให้แก่โจทก์ นั้น มีลักษณะเป็นฎีกาที่ขัดแย้งกันเอง และยังเป็นฎีกาในข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสอง จึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และ 252 ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 3 และที่ 4 ร่วมกับจำเลยที่ 1 ชำระเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 17 เมษายน 2562) เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ทั้งนี้ อัตราดอกเบี้ยให้ปรับเปลี่ยนลดลงหรือเพิ่มขึ้นได้ตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งตราขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 ที่แก้ไขใหม่ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

วิทยา พรหมประสิทธิ์ · กษิดิศ มงคลศิริภัทรา · อนันต์ แสนคุ้ม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3037/2566>